

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

XIII Premi Literari Sant Jordi 2002

**PREMI NARRACIÓ
JOVES 14-20 ANYS**

Els amants del cicle lunar d'Alba Zaragoza Balfegó

U:

La lluna plena. Què blanca! Els seus cràters semblen clots fets per algun dit capritxós. Tot tan fosc i ella allà dalt, il·luminant, omplint la nit. Té una llum tan pura i clara! Me n'entren llampades pels foradets geomètrics de la gelosia. Em passaria hores i hores mirant-la. Observant-la. M'inspira serenitat. El temps passa volant sentint la seva presència en la immensitat de la nit. Tenint la meua mirada fixa i perduda en ella. Sembla de cera. Tan rodona... Traçada amb la mina del compàs més precís i perfecte. Per què m'atreu tant? Sempre m'he preguntat què seria del crepuscle sense ella. Sense el seu alè de vida. Quan s'amaga sota el teló de la foscor i desapareix, no trobo recolliment en la nit, i la soledat m'envolta. Ja no anhele l'arribada de la fi del dia i les tranquil·les hores per a conversar amb ella. No sé per què s'empeteix fins a arribar a desaparèixer, i després, a poc a poc, creix de nou fins a presentar-se majestuosa i radiant, com avui. Sort que deixa estels penjant del cel i no se'ls emporta en el seu viatge! On deu anar? No ho sé pas. Però quan torna, és un plaer renunciar a la son i donar-me a la immensitat de la seva companyia. Pacient i immutable, m'escolta. Compartim els dies i les nits juntes, la vida.

Avui el pare m'ha confirmat que demà se n'anirà de viatge. Diu que creuaran el desert fins a Pushkar, on hi ha una fira de camells. Potser en comprarà algun. Creu que estarà dos mesos fora, més o menys. Quelcom em fa intuir que hi anirà amb Brikram. Espero que no. Desitjo amb totes les meves forces que se'n vagi amb qualsevol altre. Déu meu ajuda'm! Lluna, fes que no se l'emporti, si us plau!

Deslligà els llaços de la fina cortina i la deixà caure damunt la gelosia. Era el vel de la nit. Encara podia veure la figura de la lluna, a l'altra banda. Anà caminant descalça, de puntetes cap a la calaixera, perduda en l'insomni. Agafà el raspall daurat. S'assegué al llit,

amb les cames penjant. Les puntes dels dits dels peus li tocaven a terra. El cabell li queia llarg i llis sobre l'esquena. Brillant. Se l'agafà amb una mà i el dugué cap al muscle per a pentinar-se'l. La llum de la lluna i la de les espelmes es reflectien en la seva negror. El raspall relliscava per la fina superfície. De dalt a baix, suaument. De sobte, s'aixecà del catre, d'un bot. L'abordà el desig que fos ell qui la pentinés. Tenir-lo darrera, tots dos de peu. Dos cossos i una ànima en la magnitud de la nit. Sentir la seva presència, la seva protecció.

El cassot de seda blanca que duia sobre el cos se li havia enganxat a la part de darrera de les cuixes. Quan començà a dirigir-se a deixar el raspall i canvià el pas, se li separà. Tornà al llit i s'hi recolzà, mirant la lluna a través del vel de la nit. "He de dormir", es va dir en silenci, i bufà l'espelma de la tauleta.

* * *

Dos:

Hauria d'estar dormint. Per què dintre no concilio el son? Demà m'espera un dia dur. M'ha dit el senyor que potser l'hauré d'acompanyar a Pushkar, per a encarregar-me dels camells durant el viatge. No m'ho ha assegurat. Sembla que em vol mantenir amb la intriga fins al final! Alguna cosa em diu que hi aniré, ho intueixo. Matinaré per si de cas. No tinc ganes de fer el viatge. Només de pensar que estaré varies setmanes sense veure-la, em cau el món a sobre. Sense observar com es mou... No imagino la meua vida lluny de la Laxmi. És un privilegi tan gran viure amb ella! Encara que no hi pugui parlar i estiguem separats. Malgrat no poder sentir el tacte de la seva pell, ni besar-li els llavis... Només la seva presència m'omple i em dóna força per a seguir endavant. Ésser servent tota la vida no

m'importa si és el preu que he de pagar per tenir-la a prop. No vull anar a Pushkar. Creuar el desert amb aquesta calor pot ser criminal. Diuen que al nord la temperatura és encara molt més alta que aquí. Haurem de voltar per la fira i romandre-hi fins al final si volem aconseguir bons exemplars de camells... Això significa dos mesos, més o menys. Quina mandra! Dormirem sota aquelles cobertes de tela... Aquella calor tan seca... I la quantitat de gent que hi haurà! Lluny d'ella! Mare meva! Però... això forma part del preu que he de pagar. Si hi vaig, després tornaré a palau i tot serà com sempre...

* * *

Tres:

Encara segueix plena. Avui més preciosa que ahir, que l'altra vegada. Més preciosa que mai. Em sento tan feliç! Aquest matí, quan l'alba despuntava per l'horitzó, m'he desvetllat. Continuava tenint el pressentiment que en Brikram marxaria de bon matí amb el pare. He segut al banquet que hi ha davant la finestra i m'he quedat mirant el jardí de palau. Els nenúfars del llac suraven damunt l'aigua. Entre els calats de la gelosia, he vist els cirerers baixos del voltant del porxo, que tenien les fulles gebrades per la humitat de l'estiu tropical. Els fruits penjaven madurs i apetitosos, ja acaritats per l'ataronjada llum del matí. Els paons mostraven els seus meravellosos plomatges caminant elegantment per la gespa, amb el pas pausat. Cada ibiscus en flor dels marges, vermell i majestuós, era el centre del seu univers particular. Cada flor un món amb la seva corresponent munió d'insectes inquiets voltant-lo. Oberts i exhalants d'aromes dolces, eren l'objecte de desig d'enzelats borinots i abelles, papallones i vespes. Móns amenitzats amb els seus zumzumeigs. La font blanca del centre brollava amb una vigorositat inacostumada. Tenia una energia insòlita.

Els raigs queien enèrgicament sobre el marbre per a escolar-se i brollar de nou, en un cicle inacabable, sense principi ni fi. M'he quedat una estona suspesa observant l'aigua i, de sobte, han trucat a la porta. Era el pare.

- “Bon dia filla. Com has dormit? Escolta, vinc a acomiadar-me. Ens n’anem cap a Pushkar. No trigarem gaire estona en agafar els camells i emprendre camí. Si tot va bé, a la nit ja serem a Madhya, i només ens quedaran tres dies per arribar a la fira. Volia donar un petó molt fort a la meva estimada abans de marxar... Porta’t bé, si us plau. L’Uma estarà amb tu per tot el que necessitis, ja ho saps. Continua anant a les classes. No deixis de costat el piano, vull que em facis un concert de benvinguda quan arribi!”.
- “Sí, pare”.
- “No marxis de palau, si no és necessari. No cal que et digui que no m’agrada gens que estiguis sola per allí fora... Ai! Sempre patint, aquests pares, per les seves nenes!”.
- “Potser ja no sóc tan nena, pare. Tinc vint anys... Bé, tranquil, no et preocupis, tot seguirà com sempre. Et trobaré a faltar, eh...”.
- “I jo. Com no he de trobar a faltar la meva filleta, el meu bombonet?”.
- “Apa, doncs, que tinguis bon viatge. Quant de temps estaràs fora?”.
- “Ai, filla, no ho sé, potser dos mesos o més... depèn del que ens trobem allà”.
- “Bé, pare, no et preocupis. No et vull entretenir més, no fos cas que féssiu tard. Que la sort us acompanyi i Déu us guardi. Bon viatge! Adéu”.
- “Adéu”.

El pare li rodejà el cap amb les mans i li besà el front, abans de deixar l’habitació, envoltat per la seva túnica de daurats bordats i velluts nobles.

Tenia el semblant trist, perquè li preocupava que marxés el seu estimat; tanmateix, va fingir una mica d'afectació per la partida del seu pare mentre conversava amb ell. De totes formes va saber mostrar-se segura, responsable i forta, perquè no es neguitegés. Però només externament, perquè interiorment era un torrent de dubtes. Marxará? No? No havia gosat preguntar-li perquè no sospités, i va tornar a asseure's al banquet de la finestra per a comprovar-ho ella mateixa. Es va dir que no s'aixecaria fins a veure qui l'acompanyaria en el viatge. I ho féu.

M'he tornat a quedar embadalida mirant a l'exterior. El sol ja s'havia apoderat del dia i començava a brillar radiant. Al cap d'una estona, he sentit soroll a les quadres. El cor m'ha fet un sobresalt. Em batejava fortament, m'inundava la impaciència. "Ja marxen, ja marxen" -he pensat. Hi deu ser ell, també? Volia veure si en Bikram se n'anava o no. Tenia la sensació que sí, però... Han sortit alguns servents a obrir la porta de l'entrada, i els seguien el pare amb el patge i dos camells més. L'últim anava carregat d'equipatge, i al del mig... hi anava en Narayan! No hi era el Bikram! No m'ho podia creure. He obert i tancat els ulls varies vegades enèrgicament per a assegurar-me de la certesa de l'escena. Era veritat! He sentit una alegria tan gran! Tots els dubtes s'han convertit en joia de sobte. El pare s'ha girat, ha mirat a la meva finestra i, al veure'm, ha aixecat la mà fent-me adéu. Li he respost. "Que tinguis bon viatge..." -m'he dit.

Què deu estar fent? L'haurà alegrat quedar-se a palau o potser preferia que el pare se l'endugués amb ell de viatge? Vés a saber. I si li venia de gust sortir i veure coses noves? Si és així no deu estar gaire content, pobre. Espero que sí, que se senti feliç de no haver marxat. En algun moment haurà pensat el que jo sento per ell? No ho crec. Mai he pogut demostrar-li els meus sentiments. És impossible fer-ho sota la mirada atenta, constant, protectora del pare. Però ara que no hi és... pot ser un bon moment per a fer-li

veure que desperta en mi sentiments que mai ningú havia suscitat, que somnio amb ell de nit i veig, al seu pit lluent, el reflex de la lluna, i que m'agafa en braços i em treu de palau... Ha de ser una persona magnífica... M'inspira llibertat. Segur que ha viscut moltes experiències i pot ensenyar-me com és la vida, com viuen les persones diferents a mi. Això m'atreu tant! Ell m'atreu tant! No sé ben bé per què, però m'encantaria aprendre, nodrir-me d'experiències i vivències amb ell. Amb ell... només amb ell.

Ja al llit, asseguda amb l'esquena recolzada al capçal, pensà en la fortalesa que devien tenir els seus braços, emmotllats per la força i el treball, amb senyals de pues dels raspalls dels camells; en l'arrodoniment dels seus bíceps; en quant li agradaria ésser envoltada i estrenyada per aquells braços. Perdre's en ells i cercar, dins d'ells, tot allò que necessitava per a viure, que era ben poc, lluny de tot el que tenia a palau. "Han de donar tanta escalfor..." es deia. Amb un somriure ample al rostre féu rrelliscar el seu cos pel llit fins a tenir-lo totalment estirat, amb el cap reposant sobre el coixí. Tancà els ulls i s'abandonà a la immensitat del son i d'aquells braços, d'aquell cos, d'aquelles espatlles...

* * *

Quatre:

No es pot arribar a imaginar el senyor l'alegria que m'ha donat aquest matí quan m'ha dit que no calia que l'acompanyés a Pushkar, que ja s'emportava en Padma i en Narayan. M'ha comentat que preferia que jo em quedés aquí, al càrrec dels camells de palau i que, així, ell se'ls trobaria ben sans quan tornés. M'agrada que el senyor confiï en mi. Suposa molta més responsabilitat estar aquí a palau que marxar amb ell. A més, mostra

que em té confiança, si vol que em quedi sense ser-hi ell. Això m'agrada... Però mai concedirà la mà de la seva filla a aquest pobre desgraciat, encara que el deixi al càrrec dels seus camells.

La protegeix tant... la té com dins d'una cúpula, allunyada de tot. No vol que surti al carrer, li té prohibit entrar a la cuina, fa tenir cura del jardí només per a ella, la fa anar a classes de piano, de lectura, de ball... Realment, la tracta com si fos una princesa. Fins i tot, m'estranya que marxi tant de temps sense ella! I en part ho entenc. S'ho mereix. Des que se li va morir l'esposa, que és un altre. L'estimava infinitament. N'estava molt d'ella. Tots els seus desigs eren ordres, la duia en safata... Sort que quan la senyora va faltar, va recolzar-se en la Laxmi, si no... no sé pas que hagués estat del senyor. Ben mirat, potser el seu afany de protecció és lògic i normal. Ella és tan bonica i delicada! Serena i amorosa! Crec que el té ben enamorat. I a mi també me'n té! Però... sé que no serà meva. Si mai no he parlat més de dues paraules seguides amb ella! Però m'encisa, m'estranya la seva actitud. Se la veu contenta quan es barreja amb els servents i explica les seves coses a les criades. Li encanta sortir de palau i anar al carrer... Viu amb tots els luxes, és filla d'un maharajà, però no té esperit de noble. És molt peculiar. I clar, sempre que fa allò que li agrada, s'ha d'amagar del seu pare, de la seva mirada intransigent. Em sembla que aquesta noia, tenint de tot, no és totalment feliç. Pot aconseguir allò que es proposi, però sembla que això no l'omple. El palau és per a ella una presó, no una casa. Necessita quelcom més, o menys... Potser coses que els diners no poden comprar... Vés a saber! I si jo li pogués donar alguna d'aquestes coses? No! Rucades! Si no tinc res! L'únic que podria fer és lliurar-me totalment a ella. I tant! De bon grat! Aquest és el meu somni. Un impossible! Per això, em conformo veient-la, tenint-la a prop. Ja diuen que no està feta la mel per a la boca de l'ase!

* * *

Cinc:

Quin dia més maco! Ve de gust sortir a fora a respirar aire fresc i prendre el sol... Em sento feliç. Sense pensar-s'ho, el pare m'ha omplert d'alegria amb la seva partida. No es pot arribar a imaginar la joia que m'ha donat. Gràcies, Déu meu! Segur que em vas escoltar! No és que la presència del pare em molesti, ni molt menys. Me l'estimo molt. Però amb ell no puc fer les coses que realment m'agraden. No sóc jo mateixa. Em protegeix i es preocupa tant per mi... No ho entenc. Si ja sóc grandeta! I no li demano res dolent. Però allò que desitjo fer no és propi de la gent com jo. "A les senyorettes, no els ha d'agradar anar al basar a triar espècies, ni sortir al mercat a comprar vestits...", em diu ell. I tothom ho pensa així. Què tancats! I jo rebo les conseqüències d'aquesta mentalitat.

De peu, descalça, davant la finestra, amb el cassot acariciant-li els genolls, li passà per la ment una imatge del somni que havia tingut aquella nit, que desplaçà el record del seu pare i tot allò relacionat amb ell.

Que bé m'ho he passat aquesta nit! He somniat amb ell! Venia i em prenia del llit, en braços. Em portava fora de palau, al jardí. Allí, collia les flors més hermoses i me les posava al cabell, amb una suavitat... Tenia les mans fortes i dures, i els braços musculats, bruns, però era tan delicat! Després se'm quedava mirant embadalit, i jo el besava. Quins llavis, mare meva! Què vermells i carnosos! Oh! Meravellós! Avui em sento plena, vital, amb moltes ganes de fer coses. Crec que tinc una energia especial... parlaré amb l'Uma i li diré que faré classes de música a la tarda i no al matí, com estava previst. Ara no em ve de gust solfejar. Aniré a veure els camells a la quadra. Aniré a veure'l. Quan els servents em vegin es posaran les mans al cap! M'és igual. Sí. Me n'hi vaig.

Somreia trapella i plena d'emoció. Què pensaria la gent quan la veiés a la quadra? Ho explicarien al pare? De fet, això no l'importava gaire. L'important era que veuria l'home amb qui, aquella nit, en l'oceà de l'onirisme, s'havia sentit tan feliç. Ràpida, es despullà i es vestí de nou. Els ulls negres i ametllats li brillaven com llumeners.

* * *

Sis:

Quin sobresalt m'ha fet el cor quan l'he vista traient el cap per la porta de la quadra, mentre jo raspallava els camells, aquest matí. Què deu fer aquí ella? -he pensat. No podia creure'm que realment fos la Laxmi. I la meva sorpresa ha augmentat quan ha creuat l'estança i s'ha dirigit directament a mi. Caminant lenta i mirant els camells, a banda i banda. Quina elegància en moure's, mare meva! M'he quedat ensimismat. Els ulls se m'han humitejat. El cor semblava que volgués sortir del pit. Una gota de suor freda ha començat a baixar-me pel front, i a l'estómac ja no m'hi cabien més nervis. He arribat a sentir-me malament, molest, he desitjat desaparèixer, que la terra se m'engolís... Què deu voler? Parlar? I si l'espifio i faig el ridícul...? Les preguntes bullien al meu cap.

Quan ha arribat a mi, s'ha quedat de peu davant meu i m'ha saludat. Jo, bloquejat, he oblidat fer-li la reverència a l'acte, i després, precipitadament, li he feta. Quina vergonya he passat! Quan ha vist que em doblegava cap a ella m'ha agafat per les espatlles i m'ha fet reincorporar. "A mi, això, no", m'ha dit. Encara ara em sento les paraules dins del cap: "a mi, això no; a mi, això no..." I les seves mans als meus braços. Quina veu més dolça: és tan suau que quan li surt de la boca sembla un regal per a les orelles, com una cançoneta sense

melodia. Aquesta noia no deixa de sorprendre'm. I després m'ha començat a preguntar coses dels camells, de mi, dels servents..., sobretot, del meu futur. Quan deia futur, se li omplia la boca. Futur, futur... Ella semblava molt esperançada, però, confusa, al mateix temps, pel seu pervenir. Tenia clar que havia de ser diferent al seu present, però no sabia com. M'ha estranyat la seva espontaneïtat i que fos tan directa. Semblava que jo l'inspirés confiança, que li agradés enraonar amb mi. Amb un criat! És increïble. Sempre l'he vista agradable amb el servei, propera... però mai hagués pogut arribar a imaginar-me que donés el pas de parlar tan obertament amb un de nosaltres. M'ha deixat ben bé de pedra! Estic magnificat. És tan senzilla i planera! Em mirava, m'explicava les coses com si jo fos com ella, d'igual a igual. En cap moment m'ha fet sentir inferior, ni diferent. Mentre l'escoltava havia de fer esforços perquè els meus ulls no es quedessin fixos mirant-la i se la mengessin. M'enamora. Semblava que en parlar, quan gesticulava i es movia, em demanés ajuda, que volgués dir-me alguna cosa entre sons. O no... no! Què boig estic! Com ha de voler demanar-me alguna cosa si jo no tinc res!? Bajanades meves. En qualsevol cas, la sensació ha estat curiosa, nova, molt especial. Poc a poc, m'he anat sentint més natural, menys aliè a la situació, perquè ella em donava tranquil·litat, em transmetia serenor. Fins i tot, en algun moment, les nostres mirades s'han correspost. Quina estona més encantadora hem compartit! Crec que hem estat junts dues hores, o més, però m'han passat volant! Tant de bo hagués pogut aturar el temps per a quedar-nos-hi per sempre. Ai!, si l'Uma o el seu pare se n'assabenten... ! No ho vull ni pensar! Ens pot caure el pèl! Potser em farien fora de palau o a ella li prohibirien sortir de la seva cambra... O encara pitjor, em podrien condemnar o obligar-la a casar amb algú i fer-la marxar d'aquí a la força... Oh! Déu meu, escolta'm! Ajuda'ns! Fes que no ens passi res; però no vull renunciar a la seva veu, a sentir-la i mirar-la mentre parla. A adorar-la en silenci! Ara que sé que és això, no ho vull perdre. Potser no hauria de voler-ho, però desitjo, amb totes les meves forces, que sigui

demà per creuar les nostres mirades de nou. Espero que torni a baixar a la quadra, o trobar-la a palau... Bona nit.

En Bikram albergava en ell una dualitat que el desconcertava profundament. La il·lusió que sentia era enorme. L'omplia haver compartit aquella estona amb la seva estimada. Res al món l'havia fet mai tan plenament feliç. Però, d'altra banda, tenia por que el fet d'establir contacte amb ella -encara que només fos parlant- forqués el seu allunyament, que en l'intent d'apropar-se, els separessin, bruscament, terceres persones. A la força. Ell era la pàtria de la joia i el temor. Viure el moment o reprimir-se pensant en el futur? Què preferia? Seguir lluny, però tenir la seguretat de seguir? O apropar-se arriscadament, en una passarel·la incerta?

* * *

Set:

A aquell matí, el seguiren alguns més, per les ganes de descobrir-se i trobar-se. Perquè tots dos van veure que apropant-se l'un a l'altre manifestaven matisos d'un mateix, que, tot i les diferències aparents, que podien semblar motiu de separació, les raons que els apropaven eren més fortes, certes i profundes. No entenien per què, però junts se sentien immensament bé, plens i realitzats. Van arribar a la conclusió que les sensacions més pures eren les inefables, i així eren les seves, que no podien explicar-se, perquè sinó es minimitzaven. L'un duia a l'altre a la felicitat. I van creure que això només podia ser símptoma d'amor profund, d'un amor que no entenia de condició, ni de classes. Ni de prejudicis o diferències, d'un amor que era pur sentiment, sensibilitat. Pertanyien a realitats

diferents, que es van convertir en la mateixa perquè tot allò que els unia establia, entre ells, vincles impossibles de trencar. Ambdós van aprendre a apreciar la vida i a viure-la més intensament que mai. L'adoraven perquè els havia unit, havia posat a un en l'existència de l'altre, i a l'inversa. Els mostrà que el més enriquidor era la complementació, i havien descobert, plegats, que això era el que buscaven, i que el seu fruit, seria construir un món nou. El seu món, on aquests sentiments que estaven experimentant fossin fonamentals, i la llibertat una realitat, i l'amor i el respecte, el pa de cada dia. Van decidir que farien qualsevol cosa per protegir això, el seu nou món, els seus desigs. Per a defensar-se, encara que l'entorn no fos favorable. Perquè lluitar per l'altre havia esdevingut lluitar per un mateix, o fins i tot quelcom més.

Una tarda, per por que l'inaturable temps se'ls mengés i acabés amb aquell somni, la Laxmi i en Bikram van faltar de palau. Van sentir la necessitat de veure una mica més d'aquell món que plegats estaven construint. Potser un món que, inconscientment (o no) era totalment aliè a aquell al qual ells pertanyien. Veien que dur a terme les seves aspiracions els conduïa, irremeiablement, fora de les portes de la fortalesa. Un món que només podia ser possible lluny d'allà. A l'hora de la migdiada, quan l'Uma reposava a l'hamaca del porxo, lliurada a la son i immersa en la calor de l'estiu indi, van sortir, primer l'una i després l'altre. Quedaren a un lloc que tots dos coneixien bé: la vora del rierol. Allà, la Laxmi anava amb l'Uma a banyar-se quan era petita. I jugaven, prenien el sol... Allà, en Bikram anava amb la seva germana quan era petit. I es rentaven l'un a l'altre, netejaven la roba... Era la primera vegada que es veien fora de palau. L'encontre fou molt significatiu per ambdós. Van seure damunt d'una gran pedra llisa i plana al costat de l'aigua. Feia calor i la Laxmi -a qui brillaven els ulls fins i tot més que feia algunes nits, davant la lluna-, preciosa, bruna i elegant s'apartà el fulard rosat que li cobria les espatlles, i deixà al descobert un escot suprem. El clot que se li dibuixava enmig de les clavícules (ossades i

marcades), que lluien al sol, despertà en el Bikram l'irreprimible desig de besar-lo, de provar-lo. De besar-la, de provar-la. Però es reprimí, per por d'incomodar-la, de desfer aquella harmonia tan perfecta i formosa, de córrer massa. Ella, que ho notà com si estigués sentint-ho a la seva pròpia pell, el mirà, i li digué amb l'esguard que ho fes, que la besés, que volia tastar la dolçor dels seus llavis. I amb el soroll del corrent d'aigua de fons i la verdor de la vegetació que els envoltava, asseguts, un en front de l'altra, es fongueren en un llarg bes. Encara estaven més units. Veien com cada vegada el món que estaven construint era més seu, només d'ells... Sentiren una sensació immensa, que els omplia fins a fer-los vessar, que, fins i tot, no cabia en ells.

* * *

Vuit:

Aquella nit, quan la Laxmi ja feia una bona estona que estava a palau, l'Uma va renyar-la. Perquè havia sortit sola sense dir-li res; perquè havia anat al rierol, i allí, es podia prendre mal fàcilment; perquè ella sabia perfectament que al pare no agradaven aquell tipus d'aventures; perquè semblava que trobés plaer en tot allò que ella no podia fer.

I la Laxmi li digué que pensés en ella i deixés de preocupar-se pel que volia el pare o el que pensava la gent. Que pensés en ella perquè era la seva vida, i només havia fet allò que li agradava, i no estava pas mal fet, i que deixessin tots plegats de voler viure per ella, de dirigir-la en tot.

I disgustada, marxà ràpidament cap a la seva habitació. Quan arribà, s'estirà al llit, de bocaterrosa, i començà a plorar. Tenia els braços creuats i les mans davant dels ulls, aglutinant-li les llàgrimes que, salades, regalimaven fins al llençol. No plorava per la

conversa amb la dona, ni perquè s'estigués penedint d'alguna cosa que hagués dit o fet, no. De sobte parà de sanglotar i la seva pluja cessà. Aixecà el cap del llit bruscament.

* * *

Nou:

Criatura! Però, perquè ploro? He de ser forta. En el fons, no estic trista per l'esbatussada amb l'Uma. Que ells volen dirigir la meva vida? Doncs molt bé, m'és igual. No n'estic disposada. Ara tinc la seguretat que puc ser la Laxmi, jo mateixa, i també tinc algú amb qui ser-ho. No he de patir, ja no estic sola.

Què en pensaria la mare de la meva actitud? Sempre m'han explicat que era una dona agradable, comprensiva i melosa. Diuen que era preciosa, bruna, elegant, estilitzada. El pare estava boig per ella. He rumiat tantes vegades en què, amb la mare al costat, m'hagués sentit menys sola i el pare potser m'hauria protegit menys... Ha de ser maco tenir a prop una mare que t'estimi, i que a més sigui amiga, confident. Algú amb qui compartir converses, sortides, pensaments... Que t'entengui, t'escolti. Sempre m'ha despertat certa nostàlgia veure les criades amb els seus fills enganxats a elles, davant i darrere... Si jo hagués tingut aquest amor... La mare acceptaria que jo estimés en Bikram? O, com el pare, el veuria només com un servent amb qui no m'hi puc barrejar? La mare estaria d'acord amb el meu esperit lliure i que s'adhereix tan poc a la meva condició social?

I el pare? Què pensaria el pare si sabés que l'estic desobeint? Si sabés que he sortit de palau sense avisar, amb un servent, a qui estimo més que a res en aquest món, i amb qui em sento plenament feliç? I que si m'hi sento, és perquè m'accepta tal i com sóc, perquè

m'estima lliure? Segurament no ho entendria i em prohibiria veure'l. Qui sap si el faria fora de palau... No ho vull ni pensar. No esperaré a conèixer la seva opinió.

Seguí estirada al llit de bocaterrosa, sobre el fi i blanc llençol de lli. Encara duia el sari amb què havia anat al riu. Aquell sari que li rememorava tan bons moments... El sari que duia posat quan el Bikram l'havia besada per primera vegada, aquella tarda, quan va sentir la humitat dins d'ella i un torrent de sensacions la inundaren, allà a la vora de l'aigua. Tancà els ulls de nou, i l'escalfor d'aquells llavis acaronà els seus, com si el tingués sota d'ella, besant-la de nou. Un bes eteri que la reconfortà. Sobre el jaç, els cabells negres li queien esvalotats al cap. Brillants. La lluna -que ja tornava a créixer- s'hi reflectia, platejada, a través de la gelosia.

* * *

Deu:

De sobte, se'ls va privar de l'estona de cel que s'havien acostumat a regalar-se. Es va esvaïr, perquè des d'aquell dia, l'Uma no va treure l'ull de sobre la Laxmi. Sospitava de tot el que ella feia. Coneixia la noia i li feia por que es barregés més del compte amb qui no devia, que fes coses que no havia de fer. Automàticament, es van reprendre les classes de música pel matí i les de costura, lectura i dansa per les tardes. El control era constant, i li era impossible trobar-se amb el Bikram. Per això estava apagada, se sentia sense alè ni força. Li mancaven els ànims. La noia, que havia provat -encara que breument- la llibertat, i li havia semblat dolça i engrescadora, se sentia oprimida, vigilada, engabiada. L'omplia un neguit insuportable. No poder veure el Bikram, ni explicar-li els seus pensaments, ni

anhels... No sentir la seva veu, ni mirar-lo als ulls i veure en ells l'univers sencer; no acariciar aquell cabell tan negre i brillant, ni jugar amb ell entre els seus dits... l'enfonsava. I aquest cúmul de sentiments, accentuaren encara més els seus anhels i passions. La intervenció de l'Uma, que pretenia calmar-la i dissuadir-la, aconseguí tot el contrari: accelerà els esdeveniments.

* * *

Onze:

En Bikram tenia l'esguard perdut en el sostre i la manca de son li impedia descansar. Se sentia pesat, esgotat i trist. Quelcom s'estava esvaint, mancava en ell. Quelcom que li feia veure que la seva inherència era una realitat palpable. Veia que res funcionava sense aquella persona que li regalava els somriures més lluminosos del món, que l'escoltava i el comprenia, que pensava en una vida futura plegats... El seu cor intentava fugir de la idea que ella no el volgués o s'hagués cansat d'ell. Es repetia que era impossible, que la seva estimada no era així.

No sé pas què li deu passar. Ja fa deu dies que no baixa a la quadra, ni em diu res de res. De fet, no la veig pel palau i ningú em sap dir on és ni què fa. I si està malalta? Déu meu, dóna'm tots els mals que pugui estar sofrint la criatura més meravellosa del món però lliura-la a ella!, que no sofreixi gens! Digues-me: està malalta? Què li passa?

Potser l'han feta fora de palau. I si és així? Oh! Qui sap si l'Uma es va assabentar del nostre passeig i les cites, i per allunyar-la de mi l'ha feta marxar? Si fos així, potser ens en hauríem assabentat... No ho sé. També és possible que la tinguin reclosa a la seva

habitació, o la controlin en tot moment... Segur que no és cosa d'ella, que si no ve és perquè no pot. Però on és? Què li passa? Algú que m'ajudi, si us plau! Ajuda! Em sento pobre d'esperit i de força, la necessito....

En Bikram cridava interiorment, immers en el silenci i la negror de la nit. Plorava i les seves llàgrimes rabioses no paraven de brollar. Tenia el rostre -morè i angulós- convulsionat per l'esforç del plor, enfurit per una impotència i ignorància que el feien sentir buit, confós, perdut. Però, què podia fer ell, un simple esclau? A qui es podia dirigir, o apel·lar?... Se sentia desemparat i sol. No tenia la persona que era causa i remei del seu mal, i ella era l'única que, en aquells moments, el podia guarir.

* * *

Dotze:

Plorava desconsolada, asseguda al banquet, en front de la gelosia, que estava tapada per la cortina translúcida. Mirava la lluna, que tornava a estar plena, i la veia borrosa, com una taca que s'esfumava. Ni maca, ni brillant com tantes altres nits. Les llàgrimes li baixaven per les sedoses galtes fins als llavis, on algunes s'hi endinsaven i altres seguien el seu recorregut, acariciant-la, coll avall, fins l'escot. De quan en quan, es passava el dit índex per sota els ulls i s'eixugava una mica, però era en va: el plany no es detenia.

Ja no puc més. Fa deu dies i nou nits que no veig al Bikram. Em sento buida, emmalaltiré... Què deu estar pensant de mi?, que l'abandono sense donar-li cap explicació?, que deixo de visitar-lo i m'allunyo d'ell?... Noto que se sent malament, molt a dins sento un lament que més que meu és d'ell, nostre... Necessito veure'l, abraçar-lo de nou, que

m'envolti amb els seus immensos braços i donar-nos tota la força que ens està mancant. El necessito més que a res ni a ningú, urgentment... He de saber com està...

D'una revolada s'aixecà. Agafà, enèrgicament, el canelobre de la tauleta de nit i s'embolicà el fulard rosa al cap. Només coberta pel cassot blanc i descalça, obrí la porta, poc a poc, i sortí de la cambra. De puntetes. Sigilosa. Amb la mà esquerra alçada sostenia el canelobre. Caminava pausadament, però la seva ànima bullia. El seu cor cridava que corregués. L'esperit li sortia del cos. Havia de fer un gran esforç per contenir-se. Les torxes de les parets li il·luminaven el camí, sumant-se a la seva petita llum cerosa. Va descendir les escales lentament, esglaó per esglaó, sentint el terra en contacte directe amb ella. Baixà fins a la bodega. Allà ja no hi havia torxes, només es podia servir de la llum que ella duia. Una bocanada d'humitat i ferum la van escometre. Buscà cegament les alcoves dels criats. Veié tres portes contigües, i obrí la primera lentament. La sala feia una olor fortíssima, sarnosa, d'humanitat concentrada. Sentí gent roncant. Se li posà la pell de gallina. En front d'ella, hi havia tres fileres de taulons de fusta superposats que feien de llits. Instintivament i seguint els seus impulsos, es ficà pel passadís del mig. Llarguíssim. Mirà a banda i banda, ràpidament, nerviosa. No pensava. Era pura praxi. Acció. Al final de la renglera de l'esquerra, sentí un moviment brusc. S'hi apropà. Era en Bikram.

L'agafà de la mà i el féu aixecar. Retirà el fulard del seu rostre i allà mateix, entre els gemecs de cansament dels servents, es besaren amb més passió que mai. S'abraçaren amb totes les seves forces, s'evadiren de tot el sofriment acumulat. Es van infondre tot l'alè i la força que els havia mancat. Dos cor i un bategar... Llavors ella s'aferrà a la mà del noi amb molta força i l'estirà per tal que la seguís. Ni l'una ni l'altre sabien què estaven fent, ni veien que la bogeria s'ensenyoria d'ells... El patiment que duien a dins se'ls manifestava de

mode irreflexiu, impetuós, els feia actuar impulsivament. Corrien com autòmats sense rumb conscient. Agafats fortament. Junts.

* * *

Tretze:

Sense saber com, es trobaren en front de l'habitació d'ella i hi entraren. La Laxmi tancà la porta amb suavitat i s'hi recolzà per darrere. Li feu un astut gest d'apropament al Bikram, que l'acatà. Reclinats, es fongueren en una abraçada eterna. Ara sí que eren plenament feliços. La noia se separà dolçament i el mirà amb uns ulls fogosos i famolencs. No calien mots. Ell apropà els llavis al seu coll, i la besà... La prengué en braços i l'estirà damunt del luxós llit. El cassot blanc dibuixava totes les corbes de la noia, que jeia, tranquil·la (només aparentment) damunt del catre. Unes línies extremadament seductores i arrodonides... Els braços doblegats darrere del coll... Un cos bru envoltat en claror, que exhalava seducció.

Observats per l'enorme i circular lluna, continuaren sense seny ni raó. Es van deixar dur per la rauxa i el desig contingut. No podien ni volien controlar els seus impulsos. "T'estimo...", a cau d'orella. Van descobrir-se i provar cada racó dels seus cossos. S'eixugaren mútuament la suor que produïa la calor de l'estiu en ells... i es donaren fins a ser una sola ànima i un sol cos; fins a viure el plaer de la dolça lluita, perduts en els seus confins; fins a lliurar-se totalment a l'altre, i inundar-se en les seves aigües. Es notaven cremar la pell. Se sentien més units i forts que mai... I després, esgotats, es quedaren immòbils, mirant-se. Abraçats sobre el llit. Al rostre de cadascú, lluí un somriure que parlava per sí sol, que denotava una felicitat enorme, impossible d'abastar. Les paraules o

explicacions ja eren innecessàries. El més important era que, de nou, estaven junts, i així, s'adormiren.

* * *

Catorze:

La Laxmi es despertà. Sentia la forta respiració d'en Bikram ressonant a la seva orella. Se li posà la pell de gallina. El pols d'ell s'acompassava amb el seu. S'esmunyí del llit i s'assegué al banquet, davant del seu estimat, que descansava profundament. A esquenes d'ella, a fora, encara era de nit. La lluna seguia allí, envoltada pels estels. L'espelma que l'havia acompanyat en la recerca del seu amat, i que els dugué fins a l'habitació, seguia cremant sobre la tauleta de nit, fent un cercle de llum pàl·lida, que il·luminava en Bikram.

Tot en ell m'enamora. Ara que miro el seu cos fort però vençut -que és tan càlid i acollidor-, mentre reposa. Tan harmoniós i bell. Bru. Quin rostre tan preciós! Quan em mira, transmet tranquil·litat, protecció. Els seus ulls ametllats i negres em parlen amb veu pròpia. Són tan humans que ho transmeten tot. Sincers, duen la lleialtat a l'esguard. Em diuen tant sense mots! Quan les mirades se'ns fonen en una i s'endinsen en el nostre interior... m'estremeix. Si el veig somrient, il·luminant-ho tot... m'encisa. No entenc com, però els seus llavis desperten en mi mil sensacions meravelloses. Amb la seva carnositat, la suavitat i delicadesa d'aquesta boca... En parlar-me, emana tant d'amor, bondat i respecte! Em colpeix quan ens descobreixo pensant el mateix, comprovant que les diferències i els contrastos, plegats, nodreixen. Les seves dures i grans mans, que són fortes, suaus i

delicades al mateix temps, quan m'acaricia, quan les fa relliscar pel meu cos... m'encanten. El seu coll sedós... Oh! I és meu, només meu. Tot ell és meu íntegrament, més meu que res en aquest món. Ell duu molt més de mi dins seu que jo mateixa. És l'home de la meua vida..., qui em pot fer feliç per sempre.

La màgia de l'insomni em permet veure com la bellesa dorm nua al meu costat, em dóna el privilegi d'adorar la perfecció. Ara es mou... Tant de bo la son no envaeixi mai el terreny d'allò tan meravellós que només es pot contemplar, observant el llit estant, en l'oceà de l'insomni.

Es quedà un estona més adorant-lo en el silenci, però després, de sobte, li passà pel cap que allò era una bogeria, que si seguien a l'habitació, l'Uma els trobaria plegats al matí, quan l'anés a buscar per a dur-la a classe. Com un raig de llum, va veure molt clarament que cap de les seves aspiracions podien fecundar a palau, que no podrien construir el nou món en què tant havien somniat plegats, allà. Segur que els opressors ho impedirien en tot moment. No li importava què pensés la gent. Ara tenien força suficient per a afrontar-ho tot.

El sol ja començava a despuntar per l'horitzó. El matí s'apropava irremeiablement. S'aproximà al llit i passà la mà pel front llis i suat d'en Bikram. Li féu un llarg petó a la galta i li xiuxiuejà que es despertés.

- “Marxem”.
- “Marxem, vida meua? On marxem?”.
- “Lluny. Véns amb mi?”.

Només calgué una mirada. S'agafarem fortament les mans i sortiren de la cambra corrents.

- “Marxem!”.